

תת"ע 3410/08/15 - מזור שי,בן דוד אושר,יחיאלי אורן,אנג'ל טל,דרס יואב,קודנקו קיריל,קראוס רותם,חן אבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 דצמבר 2015

תת"ע 3410-08-15 ,
תת"ע 4457-03-12
תת"ע 8433-01-15
תת"ע 6062-06-15
תת"ע 5860-01-14
תת"ע 4705-02-14
תת"ע 1632-09-14
תת"ע 9932-01-14
מדינת ישראל נ' מזור שי ואח'

בפני כב' השופט רועי פרי

המבקשים:

מזור שי בן דוד אושר יחיאלי אורן אנג'ל טל דרס יואב
קודנקו קיריל קראוס רותם חן אבי כולם באמצעות ב"כ
עו"ד דוד קולקר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל באמצעות תביעות תעבורה תל אביב ע"י ב"כ
עו"ד ליאור קליין

החלטה

1. בפני בקשה לקבלת חומרי חקירה, לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ").

2. עסקינן בבקשות זהות-דומות אשר הוגשו בשמונה תיקים שעניינם עבירות של נהיגה בשכרות.

בהסכמת הצדדים אוחד הדיון בכל התיקים והוסכם כי תינתן החלטה מאוחדת בכל הבקשות.

3. קיימתי דיון מפורט וממצה בבקשות ביום 1.2.15, זאת במעמד הצדדים.

לבקשת הסנגור, נקבע דיון נוסף, זאת ביום 7.12.15, לצורך השלמת הטיעון באופן פרטני באשר לכל תיק ותיק.

ביום 10.12.15 נמסרו לעיוני חומרי החקירה השונים, בכל התיקים, לרבות העתקי פלטי מכשיר הינשוף, המצויים **במחלוקת** הצדדים, באשר לתיק תת"ע 6062-06-15 מדינת ישראל נ' טל אנג'ל.

עמוד 1

(ראו פרוטוקולי הדיונים).

כתבי האישום

4. תת"ע 3410-08-15 עניינו בנהיגה בשכרות של 435 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 4457-03-12 עניינו בנהיגה בשכרות של 565 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 8433-01-15 עניינו בנהיגה בשכרות של 395 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 6062-06-15 עניינו בנהיגה בשכרות של 355 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 5860-01-14 עניינו בנהיגה בשכרות של 655 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 4705-02-14 עניינו בנהיגה בשכרות של 545 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 1632-09-14 עניינו בנהיגה בשכרות של 560 מק"ג בליטר אוויר נשוף.
תת"ע 9932-01-14 עניינו בנהיגה בשכרות מכח סירוב.

לעניין התיק האחרון, לשאלתי במהלך הדיון בדבר הקשרו לכלל, הבהיר הסנגור כי הטענה הינה כי נפח הנשיפה לא היה מספיק וכי ישנם פלטים בתיק - "כדי לטעון סירוב, יש להוכיח שהמכשיר עומד בתקנים, גם אם לא היו פלטים, ולכן אנו טוענים כי המכשיר לא עומד בתקנים ובהוראות החוק", ע' 6, ש' 1-2.

גדרי הבקשות

5. הסנגור המלומד, חילק טיעונו לרקע כללי ולסעיפי בקשתו, אותם הבהיר, בדיון שהתקיים ביום 1.12.15, זאת החל מעמ' 10 לפרוטוקול.

בקצירת האומר, אציין באשר לרקע הכללי, שנטען בצורה מפורטת וממצה ע"י הסנגור,

כי הטענות נסובות באשר לאופן עבודת מכשיר הינשוף והאם ניתן להסתמך על תוצאותיו בשים לב לתקנה **169ז לתקנות התעבורה**, הפקטור בו נעשה שימוש בהפעלת המכשיר בארה"ב והשדרוגים שנעשו למכשיר בארץ, ככאלה המחייבים, אליבא דסנגור, בדיקה מחודשת ע"י הרשויות המפקחות, שכן האישור שניתן למכשיר, בשנת 2007, ניתן למכשיר מסוים (עובר לשינויים) - ר' עמ' 8, החל משורה 2 ואילך, ע' 11, ש' 1-9.

הסנגור טען כי השימוש במילה שדרוג מצד התביעה, הוא בבחינת "מכבסת מילים", כדבריו, ומדובר בשינויים מהותיים.

סוגיית כיול המכשיר ומיכלי הכיול, ובכלל זה סוגיית תעודות הבלון ויצרניות מיכלי הכיול - החברות **ספנטק ו-STG**.

פרשיות רודיטי ושרביט (עפ"ת **31798-12-10 רודיטי ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 19.5.11, רע"פ 3981/11 נעם שרביט ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 5.7.12**).

בנוסף, הפנה הסנגור המלומד, לחומרים שונים, כגון פלט ינשוף מתיק **תת"ע (תל אביב) 1479-11-15** - במ/1, פרוטוקול עדותה של עו"ד ראובני ממשרד התחבורה בתיק תת"ע **2857-03-14 (מרכז)**, פרוטוקולים מתיקים שונים (שאינם קשורים לתיקנו) בדבר עדותו של טכנאי המעבדה, ערן דקל, וחוות דעת מומחה, דר' אלמוג, מתיק **תת"ע (ירושלים)**

6239-02-12 שי אביטל.

6. באשר לבקשות **הספציפיות** בכל התיקים, עתר הסנגור לקבל את החומרים הבאים:

א. תיק מכשיר הינשוף לרבות שוברי העבודה - הסנגור הסביר כי קיבל הוא אך את יומן המכשיר ללא שוברי העבודה.

הסנגור הבהיר כי שוברי העבודה נוגעים לאופן תחזוקת המכשיר, הודעות על תקלות, לדוגמא ינשוף שהתקלקל - המזכר שרשם המפעיל לרכז שלו בטרם הועבר המכשיר למעבדה, או החלפת חיישנים, לדידו יש להציג שובר ניפוק מהמחסן.

כנ"ל באשר לעריכת שדרוג למכשיר. אליבא דסנגור חלק מחומר החקירה צריך לכלול מסמך הסבר בדבר מהות השדרוג, לרבות חילופי כתובים בין יצרן המכשיר למעבדת מכשור האכיפה של משטרת ישראל (להלן: "**המעבדה**").

ב. קלסרי מיכלי הכיול של המעבדה - הסנגור טען כי אין המדובר בפעולה בזמן אמת הנסמכת על מזכר, אלא בעבודת שחזור שנעשת במעבדה של התאמת תעודת הבלון המסופקת לאמור בדוח, ומכאן רוצה הוא לבחון את כל קלסרי הכיול של המעבדה.

ג. חומר בנוגע לבדיקה/ניסוי שנערך למכשיר הינשוף ביוני 2011, לביצועי 7110 - הסנגור הבהיר כי הפעלת מכשיר הינשוף נעשת מכוחו של אישור שניתן בשנת 2007 למכשיר מסוים. משכך היה ומדובר בשינויים שמצריכים ניסויים, משמע ששינויים אלה הינם שינויים

עמוד 3

מבניים, ועל כן מחויבים המה בהעברה לבדיקה ואישור מחודש לרשויות המפקחות, בנוסף מבקש הוא להעביר הדברים למומחים מטעמו.

ד. בנוסף, חומרים בדבר ההזמנה והדרישות מיצרן הינשוף לשינויים שהתבקשו, תשובת היצרן, מסמכי תכנון הניסוי, פרוטוקול הניסוי ותוצאותיו הגולמיות ואלה המעובדות, מסמכי סיכום הניסוי וכל ההתכתבויות בנושא.

ה. תעודות מיכלי הכיול מפרשות רודיטי, שרביט ובלול -

עפ"ת 31798-12-10 רודיטי נ' מדינת ישראל, עפ"ת 31870-12-10 שרביט נ' מדינת ישראל, עפ"ת 23992-01-11 בלול נ' מדינת ישראל, שלושתם מיום 19.5.11.

רע"פ 3981/11 נעם שרביט ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 5.7.12.

ו. תעודות מיכלי הכיול של המעבדה מתיק יעקב ברוך - תת"ע (מרכז) 1065-01-10 ברוך נ' מדינת ישראל, מיום 24.1.12, עפ"ת (מרכז) 38612-02-12 ברוך נ' מדינת ישראל, מיום 13.3.14.

ז. פלטי ינשוף חסרים שמספרם: 7240 ועד 7254 בתיק 6062-06-15 טל אנג'ל -

לטענת הסנגור בתיק זה קיבל אך את פלטי הבדיקות העצמיות (7238, 7239), בדיקת הנאשם (7255) והבדיקה העצמית בסוף המשמרת (7258). הסנגור מבקש לקבל לידי את הפלטים שבין הכיול לבדיקת הנאשם, זאת משום שעל פי עדויות שבידיו, נעשו ניסיונות להעמיד את המכשיר לפעולה ובדיקות של נהגים אחרים לא צלחו והתקבלו תוצאות שלימדו כי המכשיר תקול. הסנגור ציין כי פרט לנאשם שטוען זאת קיימים שני עדים נוספים - נהג אחר שנבדק ונוסע שהיה במקום האירוע, שיעידו על כך.

הסנגור טען והטעים, בהיקש מחקירת תאונות דרכים, שבמקרה זה המשטרה היתה נוטלת את הרכב המעורב לצרכי בדיקה, תקינותו, בלמים, טכוגרף - כך שאין הוא מבין מדוע היפוכו של דבר - בדיקת הינשוף ע"י ההגנה - אינו מתאפשר.

תשובת המשיבה

7. התובעת המלומדת טענה כי הסנגור מנצל, לשיטתה, את הפתח בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ לטעון טענות כלליות, חלקן לא מבוססות, טענות בעלמא, שאינן קשורות לתיקים הספציפיים ולא לחומר החקירה.

"חברי הביע כי הוא סבור שעל המדינה לגלות הכל, אבל לא הכל הוא חומר חקירה. זה קבוע בדין, בחוק ולכן לא הכל חובה לגלות" - ע' 13, ש' 1-2.

המשיבה טענה, תוך הפניה לפסיקה, כי המבחן ל'חומר חקירה' הינו מבחן הרלוונטיות של הנגיעה לאישום, כאשר מורי הדרך העיקריים הינם ההיגיון והשכל הישר.

לטענתה, גם אם למבחן זה ניתנה גמישות מה בפסיקה, עדיין נקבעו סייגים וגבולות.

כך שפעם אחר פעם הדגישו בתי המשפט כי זכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה איננה יכולה להוות מכשיר להשגת מידע, שהרלוונטיות שלו לאישום הינה ערטילאית ועמומה, כל שכן שעל ההגנה להניח תשתית עובדתית בכדי לבסס טענותיה כי החומר המבוקש רלוונטי וחיוני להגנת הנאשם.

תיק המכשיר - המשיבה הסכימה להעמידו לרשות הסנגור לצרכי העתקתו.

באשר לשוברי העבודה, טענה המשיבה כי "אין דבר כזה". השטח, היינו יחידת האת"ן הרלוונטית, מדווחת למעבדה והמכשיר עובר למעבדה, כך שכל הדברים מדווחים בכרטיס המכשיר, "אין תרשומות בין השטח למעבדה" - ע' 14, ש' 2.

קלסרי הכיול במעבדה - פרטים אודות מיכלי הכיול בכללותם אינם מהווים חומר חקירה, אליבא דתביעה.

תעודות הבלון הרלוונטיות לכל אישום מצויות בידי הסנגור, והן משקפות את הליך הבקרה בתחילת משמרת האכיפה ובסיומה.

באשר לקלסרי הכיול, המדובר בכמות קלסרים רבה, שכן ישנם 45 מכשירי ינשוף בארץ ולכל מכשיר ישנו קלסר.

עבודת המעבדה חייבת להתבצע מול מסמכי המקור ופרקטית לא ניתן להוציא קלסרים אלה מהמעבדה.

לאור הטיעון "הפרקטי", העלתי האפשרות שיתואם לסנגור ביקור במעבדה לצורך עיון בלבד בקלסרי הכיול, והתובעת המלומדת הבטיחה כי הנושא ייבדק.

בישיבת יום 7.12.15, השיבה התובעת על כך בשלילה - ראו ע' 26, ש' 4 ואילך.

התובעת חזרה על עמדתה כי ככלל אין המדובר בחומר חקירה ומה שרלוונטי מצוי בתיקים השונים. המדובר במתקן משטרתי והכניסה אליו מסווגת לאנשי המעבדה בלבד, **"לא יעלה על הדעת שסנגורים מרחבי הארץ יוכלו להכנס למתקן לבקשתם. הדבר ייצור תקדים שאינו בר ביצוע ברמה הכי פרקטית" - ע' 26, ש' 4-8.**

הקשתי על ב"כ המשיבה, ושאלתי האם בכל התיקים אפשרו לסנגור לצלם את דוח ביצוע הכיול ביחס לתיק המעבדה, התובעת השיבה כי היא מסכימה להעמיד חומר זה לרשות ההגנה.

באשר לניסוי שנערך לינושף בשנת 2011 וכל החומר המבוקש (ראו סעיפים 6ג'-6ד') -
התובעת ציינה כי לא נערך כל ניסוי במכשיר הינושף בשנת 2011, ולכן הדברים שדרש הסנגור "אינם רלוונטיים מעצם אי קיומם" - ע' 14, ש' 19.

בעקבות הלכת עוזרי (עפ"ת 25457-04-10 מדינת ישראל נ' מלכה עוזרי, מיום 14.10.10)
ביצע יצרן המכשיר עדכון גרסה מספר 1.5. מדובר בעדכון גרסה למכשיר אלקטרוני, כפי שמעת לעת מתבצעים עדכוני גרסה לשפע מכשירים ותוכנות, כגון מכשירי הסלולר.

בחודש יוני 2011 ביצעה משטרת ישראל בדיקה למכשיר לאחר עדכון הגרסה, עפ"י הנחיית היצרן, ובדיקה זו לא הוגדרה כניסוי אלא הצריכה "וידוא כי השינויים שבוצעו אכן תקינים" - ע' 14, ש' 26-27.

לאחר הבדיקה הראשונית עודכנו כלל מכשירי הינושף באותה גרסה, כאשר בצמוד לכל פעולת עדכון נערכה רשימת "צ'ק ליסט" עפ"י הנחיות היצרן.

התובעת הפנתה לטבלה המרכזת את כלל השדרוגים שבוצעו למכשיר, כאשר לטענתה מסמך זה הועבר לידי הסנגור (המסמך הוצג לעיוני וסומן במ/2).

התובעת הסכימה להעברת המסמך המסכם בכל התיקים, כאשר המסמכים עליו נסמך אותו מכתב, לדידה, אינם מהווים חומר חקירה, שכן עסקינן בתכתובות פנימיות בין היצרן למשטרת ישראל.

לעניין הטענה כי השינויים לא נבחנו ע"י הדרג המיניסטריאלי - טענה המשיבה כי המדובר במכשיר שאושר ואין בשינויים שנערכו בו כדי לשנות את המכשיר.

לעניין פסקי הדין רודיטי ושרביט - המדובר בפסקי דין חלוטים ואין להם כל נגיעה עובדתית לאישומים בתיקים השונים. בית משפט זה אינו "ערכאת דיון נוסף להחלטות בית המשפט העליון".

בעניין פסק הדין יעקב ברוך - בית המשפט העליון החזיר את הדיון לערכאה הדיונית, לצורך השלמת התשתית העובדתית ע"י הצדדים, בסוגיית תעודת הבלון ובכל סוגיה נוספת לה יטענו הצדדים ואשר בית המשפט יראה מקום לדון בעניין.

המשיבה טענה והטעימה כי: "אין כל פגם אינהרנטי בכך שחברת STG הסתמכה בעבר, לפי הטענה, על רשומה מוסדית של חברת ספנטק, גם אם נצא מנקודות הנחה שמדובר בשתי חברות שונות ועצמאיות

לחלוטין, שאין ביניהן זיקה כלשהי. אבקש לציין שיש בחומר הראיות תצהיר עם אישור קונסולרי של מר כריסטופר סטריט, מנכ"ל STG, העונה לדרישות סעיפים 35-36 לפקודת הראיות. כמו כן, מכתב מתורגם של אותו אדם, המסביר את הקשר בין החברות STG וספנטק, וחברי קיבל חומר זה" - ע' 18, ש' 6-13.

באשר לפלטי הינשוף החסרים מתיק טל אנג'ל (15-06-6062) -

התביעה השיבה ביום 10.12.15, כי אין המדובר בחומר חקירה. הסבירה שחלק מהפלטים המבוקשים חסר, כך לדוגמא נהג שנעצר לבדיקה ונמצא שאינו שיכור הפלט בעניינו לא נשמר, ומכאן חסר במערכת או מקרים של תאונת דרכים המלווה בשכרות, או-אז פלטי הינשוף אינם נשמרים במערכת, אלא בתיק הנייר בלבד.

המסגרת הנורמטיבית

8. נראה כי בקשה זו מצויה **אך בחלקה** במסגרת הנורמטיבית של סעיף 74 לחסד"פ, חלקה אינו ניתן ליישום, שכן מבוקשים חומרים מתיקים חלוטים, שהגיעו עד לפתחו של בית המשפט העליון, וחלקה מצוי בגדרו של סעיף 108 לחסד"פ.

לדידי, בהחלט יתכנו מצבים, בשיטת משפטנו, בהם בקשות לחומרי חקירה ימצאו גם **במון** שבין סעיף 74 לחסד"פ לבין סעיף 108 לחסד"פ.

סעיף 74(ב) לחסד"פ קובע כהאי לישנא: **"נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו"**.

בסעיף 74(ג) נקבע כי: **"בקשה לפי סעיף קטן (ב) תידון לפני שופט אחד ובמידת האפשר היא תובא בפני שופט שאינו דן באישום"**.

סעיף 108 לחסד"פ, שכותרתו צו להמצאת מסמכים ומוצגים, קובע כהאי לישנא: **"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו"**.

על ההבדלים בין שני הסעיפים - 74 ו- 108 לחסד"פ, עמד בית המשפט העליון, מפי כב' השופט עמית, בהחלטתו המקיפה במסגרת בש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שיינר, מיום 23.1.14 - ראו בעיקר פסקה**

"השיקולים הנדרשים לצורך איזון האינטרסים במסלול של סעיף 74 לחסד"פ ובמסלול של סעיף 108 לחסד"פ דומים. עם זאת, לשוני בין שני המסלולים יש נפקויות רבות, ובין היתר, לגבי עיתוי הבקשה, הפורום הדין בבקשה (המותב בתיק העיקרי או השופט התורן), הזכות לערר, והאפשרות לבחינה מוקדמת של החומר על ידי ההגנה".

בית המשפט העליון קבע כי אחת הנפקויות החשובות שבמסגרת סעיף 108 לחסד"פ, הינה שמיעת קולו של צד ג', לדוגמא רישומי פסיכולוג או עו"ס המחזיקים ברישומים הנוגעים למתלוננים.

"יש ליתן גם משקל "לכוח" התביעה להשיג את החומר מהצדדים השלישיים..."

נראה כי ככל שמדובר בחומר שבליבת המחלוקת ואשר צריך להיות בידי התביעה או בשליטתה יידון הדבר במסגרת סעיף 74 חסד"פ, וכל אימת שמדובר בחומר שאינו בליבת המחלוקת, ואינו מצוי או אינו צריך להיות מצוי בידי התביעה, המסלול יעשה לפי סעיף 108 לחסד"פ.

עם זאת, חשוב לזכור כי "החוק אינו קובע מנדטורית כי כל אימת שמועלית טענה לחסיון החומר, הבדיקה חייבת להיעשות במסגרת סעיף 108 לחסד"פ - ראו ע' 38 להחלטת כב' השו' עמית.

9. הדיבר "חומר חקירה" התפרש בפסיקה באופן מרחיב, כאותו חומר שיש לו נגיעה לאישום, ואף מצוי בפריפריה לאישום, ראו בין היתר בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, מיום 9.8.00.

עם זאת, נקבע במסגרת בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, כי מעבר למבחן הרלוונטיות, קביעתו של חומר כחומר חקירה, צריך להיות מודרך ע"י כללי השכל הישר. בית המשפט העליון, שב וקבע כי עת מפעיל בית המשפט את שיקול דעתו בבדיקת החומר המבוקש, אין הוא צריך להפליג למרחקים או לקבל ראיות שהרלוונטיות שלהם לאישום היא רחוקה ושולית. כאמור מסעי צייד, הינם תכליות זרות להגנת הנאשם - ראו בין היתר בש"פ 1372/96 אריה דרעי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 177.

במסגרת בש"פ 7585/14 איתי שטרומ נ' מדינת ישראל ואח', מיום 18.11.14, נקבע כי:

"הלכה מבוררת עמנו כי למונח "חומר חקירה" הקבוע בחוק יש להעניק פרשנות מרחיבה. נוכח תכליתה של הוראת סעיף 74 לחוק, יכללו בגדר חומר כזה גם ראיות המצויות בפריפריה של האישום...עם זאת, פרשנות מרחיבה זו אין משמעה כי כל חומר ייחשב ל"חומר חקירה"... בפסיקתנו

נקבע כי יש להראות "יסוד של ממש" להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו...אם נמצא כי החומר רלוונטי, יערוך בית המשפט איזון בין זכות הנאשם להגנה ראויה, המושפעת מן התועלת שתצמח ממסירת המידע, לבין הפגיעה האפשרית בזכויותיהם של צדדים שלישיים או בערכים שונים שבאינטרס ציבורי הכרוכים בהצגתו לעיון. ככל שהזיקה בין החומר לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רופפות יותר, כך ידרש בית המשפט לשקול ביתר שאת את מידת הפגיעה בזכויותיהם של אחרים ובערכים שונים שבאינטרס ציבורי חיוני הצפויה מהצגתו לעיון. קו הגבול בין שני שלבי הבחינה - שלב הרלוונטיות ושלב האינטרסים המוגנים - אינו חד, ויש ביניהם יחסי גומלין המקיימים "מקבילית כוחות"...

דין והכרעה

10. כאמור, מעבר לטיעונים המפורטים של ב"כ הצדדים, יש להתמקד אך ורק בבקשות הספציפיות שהובהרו במהלך הדיונים בפני.

השאלה אם חומר מסוים עונה על הגדרת 'חומר חקירה' היא לעולם שאלה של תיק ספציפי, כל מקרה לגופו, בשים לב למבחנים שהתוותה הפסיקה, ובראשם 'מבחן הרלוונטיות' ומבחן 'השכל הישר'.

בעניין מבחן השכל הישר, יפים דבריו של כב' השופט דר' מודריק במסגרת ב"ש (תל אביב) 92587/04 צ'רנוי ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 13.2.05:

"הרבה קולמוסים נשברו בניסיון להגדיר "חומר חקירה" מהו ולתחום את תחומיו. סוף דבר הוא, שההגדרה קשה ואולי בלתי אפשרית (בג"ץ 233/85 אל הזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, 129)... לכל היותר ניתן להצביע על כמה "אפיונים" העשויים לשייך או למנוע את השייך של חומר מסוים ל"חומר חקירה" ("רלוונטיות קרובה" או "רחוקה ושולית", "חומר שנאסף בחקירה", "חומר המצוי בפריפריה של כתב האישום" ועוד). כשלעצמי שמתי את לבי להנחיה שקביעת "חומר חקירה" צריכה להיות מודרכת "על ידי כללי השכל הישר ועל ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה..."

11. תיק המכשיר -

המשיבה הסכימה, כאמור, להעמיד לטובת ההגנה, לעיון והעתקה את תיק המכשיר בכל שמונת התיקים.

משכך, חומר זה יועמד לרשות ההגנה בתוך 7 ימים מהיום, בכפוף לאמור בסעיף 75 לחסד"פ.

היות והתיקים קבועים לשמיעת הוכחות אבקש כי יעשה מאמץ לסייע בהעברת החומרים האמורים, למען לא יידחו דיונים.

12. שוברי העבודה - המשיבה טענה כי "אין דבר כזה". יחידת האת"ן הרלוונטית, מדווחת למעבדה

והמכשיר עובר למעבדה, כך שכל הדברים מדווחים בכרטיס המכשיר, "אין תרשומות בין השטח למעבדה" - ע' 14, ש' 2.

הסנגור הרחיב יתר על המידה את בקשתו בעניין זה ודרש אף שוברי ניפוק מהמחסן, לדוגמא בהחלפת חישן למכשיר.

לדידי, תוך שאני מאמץ את מבחן הרלוונטיות ומבחן השכל הישר, אין בשוברי ניפוק חלפים, משום חומר חקירה, שכן כרטיס המכשיר אמור לשקף את כל התקלות שהתגלו במכשיר ותיקון.

עיינתי בחומר החקירה שהגשתי לי המשיבה, בכל שמונת התיקים.

לצורך המחשת הסוגיה לעיל, אפנה לכרטיס מכשיר הינשוף 038, במסגרת תת"ע

3410-08-15 מדינת ישראל נ' שי מזור.

בין היתר, מצוין בכרטיס מכשיר זה כי ביום 1.7.15 דווח כי מדפסת המכשיר אינה תקינה - הוחלפה מדפסת ובוצעה בקרת כיוול יומית תקינה.

ביום 29.9.15, מצוין כי דווח שהמכשיר אינו מתחמם - אומת, הוחלף צינור נשיפה - נבדק תקין.

אכן, צודקת המשיבה כי לתקלות השונות יש ביטוי בכרטיס המכשיר, וזה כאמור מהווה חומר חקירה, והועבר להגנה.

עם זאת, בהעדר עריכת תרשומות בין השטח למעבדה, יש, לדידי, לערוך תרשומות בעניין גם ביומן הפעלת המכשיר המצוי ביחידות האת"ן, במידה ואכן רישום שכזה לא נערך - הדברים מתחדדים לאור תת"ע **4572-10-13 מדינת ישראל נ' חנאג, מיום 19.2.14.**

רישום שכזה יבהיר את מועד גילוי התקלה, ויאפשר השוואה ליומן המכשיר, באשר לתאריך העברת הינשוף למעבדה, ולזהות התקלות - זו המדווחת וזו שתוקנה.

לגופו של עניין, בהעדר 'חומר' (אין תרשומות), כהצהרת התביעה, איני יכול לחייב, אם לאו, את המשיבה בהעברת 'מה שאין', וקובע אני כי הרישום ביומן המכשיר **מספק** באשר לדיווח אודות התחזוקה השוטפת של המכשיר, התקלות השונות ותיקון וביקורות השגרה.

הסנגור לא הניח בפני תשתית לכך שקיימת בעיית רישום או דיווח ביומן המכשיר ביחס לתיק ספציפי מושא עניינו.

משכך, אין שוברי העבודה מהווים חומר חקירה.

עם זאת, ראוי שהמשיבה תבחן את המוצע על ידי לעיל, ככל שהדברים לא נעשו עד היום, בכל הנוגע לרישום ביומן ההפעלה.

13. קלסרי מיכלי הכיול -

ראשית, העובדה שהמשיבה טענה כי המדובר בחומר רב, אין בזה לקבוע מסמרות באשר להיות הקלסרים חומר חקירה, אם לאו.

היקפו של 'חומר' אינו המבחן להיותו חומר חקירה.

עסקינן כאמור ב- 45 קלסרים, כאשר כל קלסר מתייחס לינשוף אחר, כך הבהירה המשיבה.

ההגנה לא הניחה בפני תשתית מספקת לרלוונטיות של כל קלסרי מיכלי הכיול לאישום כזה או אחר, ומכאן אין המדובר, בענייננו, בחומרי חקירה.

תעודות הבלון הרלוונטיות הועברו להגנה, כך נמסר לי, וכך גם עולה מעיון בתיקים השונים, תעודות ששימשו את מכשירי הינשוף הרלוונטיים בכל שמונת התיקים בבדיקות היומיות.

באשר לעיון בקלסרי מיכלי הכיול, יפים דבריו של כב' השו' האוזרמן, במסגרת

תת"ע 10131-11-11 מדינת ישראל נ' ברינברג ליאורה, מיום 24.1.12:

"לגבי קלסר מיכלי הכיול, לא מצאתי טעם של ממש בדרישת הסנגור לאפשר לו עיון בכל הקלסרים בהם נשמרים תעודות הכיול של הבלונים ששימשו בבדיקת הכיול היומית במשך כל התקופה בה מופעל מכשיר הינשוף. מדובר ב"מסע דייג" מובהק. בית המשפט הוא לעולם מקום להכרעה באישום ספציפי הנוגע למקרה ספציפי. בית המשפט אינו זירה למחקר השוואתי סטטיסטי או מדעי אחר".

בהסכמת המשיבה, יועבר להגנה דו"ח ביצוע כיול המעבדה הרלוונטי, בכל שמונת התיקים, זאת בתוך 7 ימים מהיום, בכפוף לסעיף 75 לחסד"פ.

בעניין העברת דוח ביצוע כיול המעבדה ראו, בין היתר, תת"ע 2853-12-14 זסלבסקי קיריל נ' מדינת ישראל, מיום 6.10.15.

14. הניסוי שנערך למכשיר הינשוף בשנת 2011, והמסמכים השונים -

המשיבה הצהירה כי לא נערך כל ניסוי למכשיר בשנת 2011, ומכאן החומרים שביקש הסנגור

"אינם רלוונטיים מעצם אי קיומם" - ע' 14, ש' 19.

המשיבה, טענה והטעימה כי בעקבות הלכת עוזרי (עפ"ת 25457-04-10 מדינת ישראל נ' מלכה עוזרי, מיום 14.10.10) ביצע יצרן המכשיר עדכון גרסה מספר 1.5, כפי שמבוצעים עדכוני גרסאות לכל מכשיר אלקטרוני.

בחודש יוני 2011 ביצעה משטרת ישראל בדיקה למכשיר לאחר עדכון הגרסה, עפ"י הנחיית היצרן, ובדיקה זו לא הוגדרה כניסוי אלא הצריכה "וידוא כי השינויים שבוצעו אכן תקינים" - ע' 14, ש' 26-27.

לאחר הבדיקה הראשונית עודכנו כלל מכשירי הינשוף באותה גרסה, כאשר בצמוד לכל פעולת עדכון נערכה רשימת "צ'ק ליסט" עפ"י הנחיות היצרן.

בעניין זה העבירה המשיבה לסנגור טבלה המסכמת את כלל השדרוגים שבוצעו במכשיר הינשוף (במ/2).

מעבר לכך, טענה המשיבה כי המסמכים עליהם נסמך המכתב (מסמך הטבלה), אינם מהווים חומר חקירה, שכן עסקינן בתכתובות פנימיות בין היצרן למשטרת ישראל.

עיינתי במסמך (במ/2) ואכן משקף הוא פירוט של כל השדרוגים שנטען כי נערכו למכשיר הינשוף.

ההגנה לא הניחה בפני תשתית מספקת, וכהגדרת הפסיקה "יסוד של ממש להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו..." - בש"פ 7585/14 איתי שטרומ נ' מדינת ישראל ואח', מיום 18.11.14.

ודוק, מה שונה בקשה בתיק מסוים מבקשה בכל תיקי השכרות בישראל? רוצה לומר היכן הרלוונטיות, הספציפיות לענייננו?

לגופו של עניין, בהעדר 'חומר' ("אינם רלוונטיים מעצם אי קיומם", כדברי התובעת), איני יכול לקבוע תכליתו כחומר חקירה, אם לאו.

על פניו, בהעדר הנחת התשתית המספקת לאישום, בשים לב למבחן הרלוונטיות ולשכל הישר, אין המדובר בחומר חקירה.

המסמך שהועבר להגנה (במ/2) משקף את השדרוגים השונים, ובתוך כך מספק הוא לעניין סעיף 74 לחסד"פ, כמסמך המשקף את "האין" - ראו והשוו ע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 8.

בעניין הטענות כי השינויים לא נבחנו ע"י הדרג המיניסטריאלי, הדברים כבר הוכרעו, ובעניין זה אפנה לדבריו של כב' השו' מהנא במסגרת בע"ח (ירושלים) 2590-05-14 סבן נ' מדינת ישראל, מיום 19.10.14:

"משכך אני קובע כי, כל פעולה שבוצעה במכשיר ע"י אותו סוכן היא פעולה אשר אושרה ע"י היצרן,

ואין כל צורך באישור של ועדת שרים לכך, שכן מדובר באותו מכשיר שאושר זה מכבר".

נראה כי, המסמך המפרט באמצעות טבלה את כלל השדרוגים שעבר מכשיר הינשוף, החתום ע"י סגן ראש המעבדה, מיום 28.6.15, עומד בהוראה שנכללה בפרשת סבן לעיל.

בהקשר זה, יפים דבריו של כב' השו' האוזרמן, במסגרת תת"ע 7837-07-14 מדינת ישראל נ' בדר אנטון, מיום 17.7.15:

"אין חולק כי המכשיר בו עסקינן אושר על ידי שר התחבורה בהסכמת שר הבריאות, כבר בשנת 2007 (ראה: ילקוט הפרסומים 5692, ג' באב, תשס"ז, 18.07.07 עמ' 3556). הנה כי כן, קיים אישור שר התחבורה ושר הבריאות למכשיר באמצעותו בוצעה האכיפה במקרה זה.

אשר לטענת הסנגור כי במכשיר הינשוף נעשו שינויים או שדרוגים וכי מדובר במכשיר אחר מזה שאושר בעבר על ידי השרים, ומסקנתו כי על השרים לפרסם מחדש את אישורם והסכמתם לשימוש במכשיר "המשודרג" - אינני מוצא לקבל טענות אלו.

יש להבחין בין שינויים המשנים מהותית את המכשיר כמכשיר למדידת אלוהול לבין שינויים צורניים שאין בהם כדי להשליך על עקרונות פעולתו של המכשיר, מידת הדיוק שלו וכדומה. יש לזכור כי השדרוג שבוצע במכשיר, הוא פועל יוצא של החלטות בית המשפט בפרשת עוזרי, ומבטא בעיקר שינויים בתוכנה שמטרתם להציג פירוט יתר של נתונים טכניים של הבדיקות, בהשוואה לפלטי הבדיקה של המכשיר בטרם שדרוגו. לא מצאתי כי מדובר במכשיר "חדש" או "אחר" ואין טעם ענייני לפנות ולקבל מחדש את אישור השרים לשימוש בו.

מכיוון שקיים אישור ופרסום כדין למכשיר, הנטל לטעון ולהוכיח כי השינויים שנערכו במכשיר הם מהותיים וככאלה חייבו הליך חוזר של אישור השרים ופרסום בילקוט הפרסומים, מוטל לפתחה של ההגנה ומקומו אם בכלל רק במהלך שמיעת הראיות בתיק".

באשר למסמכי הרקע למסמך זה, כפי שמבקש הסנגור, לרבות תכתובות בין היצרן למשטרה, המשיבה טוענת כי אלה אינם בבחינת חומר חקירה וכי עסקינן בתרשומות פנימיות.

בעניין תרשומות פנימיות, אחת ההלכות המרכזיות בסוגיה זו, הינה בש"פ 7008/97 מדינת ישראל נ' אביהו הורוביץ ואח', מיום 7.12.97.

שם נקבע כי תרשומות פנימיות אינן מהוות חומרי חקירה ועל כן אינן כפופות לחובת הגילוי. הרציונל הוא שדוחות פנימיים של רשויות המדינה לא יהיו גלויים, שכן האינטרס הציבורי מחייב שעובדי הציבור יוכלו להביע דעותיהם ומסקנותיהם מבלי לחשוש כי הדברים יגיעו לידי גורמים חוץ מערכתיים.

האם מסמכים ותכתובות שהחליף היצרן/סוכנו עם המעבדה, מהווים תרשומות פנימיות?

למעלה מן הצורך ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, נראה כי אין המדובר בתרשומות פנימיות.

משטרת ישראל ובכלל זה מעבדת מכשור האכיפה הינה גוף ציבורי, המתקשר במכרזים ציבוריים באשר להספקת מכשירי הינשוף ומיכלי הכיול. היצרן או הסוכן מטעמו אינם בבחינת אותו גוף ציבורי, שהאינטרס הציבורי מחייב לשמור על תכתובותיו הפנימיות כבלתי גלויות.

עם זאת, אין המדובר בחומר חקירה ואין המסגרת הנורמטיבית של סעיף 74 לחסד"פ - המתמצה בחומר רלוונטי שיש לו נגיעה לאישום, דהיינו לזירת המחלוקת, לליבה ובשים לב למבחן השכל הישר - מתאימה ל"חומר" זה.

בעניין זה, יפים דבריו של כב' השו' קאפח, במסגרת ע"ח (מחוזי תל אביב) 22585-06-12

קמלמכר נ' מדינת ישראל, מיום 27.6.12: "באשר לחומר חקירה כבר נקבע בפסיקה כי סקרנות לשמה, רצון להשיג חומר לתכליות ריקות "להגנת הנאשם" ונכונות לצאת "למסעי דייג", שמא ימצא דבר שסייע להגנה, אין די בהם. ראה לעניין זה בש"פ 13792/96 ח"כ אריה דרעי ואח' נ' מדינת ישראל".

15. תעודות מיכלי הכיול מפרשות רודיטי, שרביט ובלול -

פרשות אלה, הינם חלק מסדרת ערעורים על בית המשפט לתעבורה שנדונו ע"י בית המשפט המחוזי בתל אביב, ביום 19.5.11, בפני כב' השו' רענן בן-יוסף (עפ"ת 31798-12-10 רודיטי ואח' נ' מדינת ישראל).

בפסק דין, שאיחד שבעה תיקים, קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב כי תעודת הבלון הינה רשומה מוסדית, כמשמעה בסעיפים 35-36 לפקודת הראיות.

בית המשפט דחה את כל שבעת הערעורים.

ביום 5.7.12, ניתן פסק דינו (רע"פ 3981/11 נעם שרביט ואח' נ' מדינת ישראל) של בית המשפט העליון, מפי כב' המשנה לנשיא (בדימ') השו' רבלין, בהרכב תלתא, בבקשות לרשות ערעור כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב.

לערעור צורפה בקשה נוספת לערעור, כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז.

במרכז הערעור עמדה השאלה בדבר קבילותה של ראייה המוגשת באמצעות אנשי המעבדה לצורך הוכחת אמינות בדיקת כיוול המכשיר.

בית המשפט העליון קבע כי שאלת אמינות מכשיר הינשוף כבר נקבעה - רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל, מיום 11.2.09 (פסקה כ"ז), עפ"ת (ירושלים) 25457-04-10 מדינת ישראל נ' עוזרי, מיום

14.10.10.

"פרשת עוזרי חתמה את ההליכים המשפטיים שנתקיימו בערכאות הדיוניות באשר לאמינות המכשיר עצמו, עד אשר נוצרה חזקה עובדתית באשר לתקינותו. ההנחה הזו כי הבדיקה במכשיר הנשיפה עצמו היא בדיקה אמינה לא הופרכה גם הפעם ע"י המבקשים שהתמקדו בשאלת דיוק הכיול" - ראו פסקה 15.

בית המשפט העליון דחה את כל הבקשות לרשות ערעור, תוך שקבע כי תעודת הבלון יכולה לחסות תחת רשומה מוסדית, כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, והמליץ להוכיח קבילותה ככזו, בדרך הרגילה, באמצעות תצהיר שיוגש מאת היצרן.

בית המשפט העליון ציין כי די יהא בהוכחה חד פעמית כדי להכשיר את תעודות הבלון, "יתכן אף, ואין אנו מכריעים בכך, שיהא די בעדותו של היבואן, באשר לבדיקה שהוא עצמו עורך, במיכלים, ככל שהוא מנפיק תיעוד משלו".

הסנגור המלומד עותר לקבלת תעודות מיכלי הכיול מפרשות אלה.

עם כל הכבוד, אין המדובר בחומר חקירה הנוגע לתיקים שבענייננו.

התיקים בפרשות אליהן הפנה הסנגור הינם תיקים **חלוטים**, שהגיעו עד לפתחו של בית המשפט העליון.

שלא לצורך, אציין, כי גם במחלוקת שנטשה בין התביעה להגנה בסוגיית החברות המייצרות את בלוני הכיול - ספנטק ו-STG - אין בהלכת שרביט לקדם את ההגנה בעניינה, שכן הלכת שרביט הינה הלכה עקרונית, בהרכב תלתא, שלא נקטה בשמו של היצרן האנגלי, אלא אך ציינה את שם היבואן (חברת עמוס גזית בע"מ) - ר' פסקה 4 לפס"ד.

הניסיון לקעקע הליך כזה או אחר, זר לתכליות שבבסיס בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ.

בית משפט זה הינו בית משפט לתעבורה, משכך הינו ערכאה דיונית - ראשונה ובטח שאין הוא מהווה ערכאת ערעור, כל שכן אין בידו הסמכות הקבועה בסעיף 31 לחוק בתי המשפט.

16. תעודות מיכלי הכיול מתיק יעקב ברוך -

תת"ע (מרכז) 1065-01-10 ברוך נ' מדינת ישראל, מיום 24.1.12, עפ"ת (מרכז)

38612-02-12 ברוך נ' מדינת ישראל, מיום 13.3.14.

עסקינן בתיק הנסוב על נהיגה בשכרות של 500 מק"ג אלכוהול, כשבין היתר, נטשה בין

עמוד 15

הצדדים מחלוקת משפטית בחובו של פסק דין זה, האם על התביעה להגיש את

תעודת הבלון כדי להוכיח את תקינות מכשיר הינשוף, אם לאו.

בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השו' מגי כהן) הרשיע את הנאשם במיחוס לו עלי

כתב האיטום.

על פסק הדין הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז (כב' השו' אהד) אשר דחה את הערעור.

ביום 20.9.15, במסגרת רע"פ 2867/14 יעקב ברוך ואח' נ' מדינת ישראל, ניתנה החלטה בבית המשפט העליון (כב' השו' מלצר) לפיה הוצע לאור שיח ושיג שהתפתח בין הצדדים להחזיר את עניינם של המבקשים לדיון בבית המשפט לתעבורה מרכז, לצורך השלמת התשתית העובדתית בסוגיית תעודת הבלון, וכן בכל סוגיה נוספת שיטענו לה הצדדים ואשר בית המשפט יראה לדון בה לפי שיקול דעתו.

ביום 18.10.15, ניתנה החלטה נוספת, לפיה הדיון מוחזר בהסכמה לבית המשפט לתעבורה מרכז, להשלמת התשתית העובדתית בסוגיית תעודת הבלון - "היינו: בשאלה האם לצורך עמידה בנטל ההוכחה המוטל על המשיבה לצורך הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות... עליה להציג תעודת בלון-הכיוול... ואף בשאלת הזיקה בין חברת STG לחברת SPANTECH... וכן בכל סוגיה נוספת שיטענו לה הצדדים...".

מהמקובץ עולה כי עסקינן בתיק שהוחזר לבית המשפט השלום לתעבורה, הסנגור המלומד הינו צד לתיק זה, סוגיית תעודת הבלון התעוררה בתיק (שם).

בנסיבות אלה, לא ברורה לי בקשת הסנגור כאן, במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, וההקשר לתיקנו, מדוע אין הסנגור עותר למבוקשו שם, עת ההליך נפתח והחומר המבוקש קשור לתיק של פתח תקווה?

לא מצאתי כי הסנגור הניח תשתית מספקת בהתאם למבחן הרלוונטיות והשכל הישר לנחיצות תעודת מיכלי הכיוול מפרשת ברוך בתיקנו.

17. פלטי הינשוף החסרים בתיק תת"ע 15-06-6062 טל אנג'ל -

לטענת הסנגור בתיק זה קיבל אך את פלטי הבדיקות העצמיות ובדיקת הנאשם ומבקש הוא את הפלטים שבין הכיוול לבין בדיקת הנאשם (7240-7254), שכן עפ"י עדויות שבידיו - הנאשם, נוסע ונבדק נוסף, נעשו ניסיונות להעמיד את המכשיר לפעולה ובדיקת נהגים אחרים לא צלחה, שכן המכשיר נמצא תקול.

ביקשתי שיוגשו לעיוני הפלטים שבמחלוקת, כהוראת סעיף 74(ד) לחסד"פ.

עיינתי בפלטים שבמחלוקת, כמו כן שמעתי טיעוני התביעה, שחלק מהפלטים חסר, תוך שקבלתי **נימוק כללי**, שיתכן ומדובר בפלט של נהג שלא נמצא שיכור או-אז הפלט לא נשמר במערכת או שמדובר בתאונה.

עיינתי בפסיקה שהגישה התביעה - **ת 5673/07 מדינת ישראל נ' סלב חגי, מיום 23.3.08, תת"ע 10131-11-11 מדינת ישראל נ' ברינברג ליאורה, מיום 24.1.12.**

אציין, כי גם אני סבור שפלטים עוקבים השייכים לנהגים אחרים אינם מהווים **ככלל** חומר חקירה.

מבחן הרלוונטיות והשכל הישר מנחים כי אין מקום לספק פלטים אלו, שכן במה יוכל להועיל הדבר להגנת הנאשם.

לא יעלה על הדעת כי נאשם שהוגש כנגדו כתב אישום יהא זכאי לקבל את חומר הראיות של נאשמים אחרים, שהמשותף להם הוא אך ורק ביצוע אותה עבירה, **מבלי** שהיו שותפים לה במובנו של חוק העונשין, במועד מסוים.

אכן ככלל עניין לנו ב"מסע דייג" - ותו לא.

ראו בנוסף **תת"ע 7183-07-12 לנה מזור נ' מדינת ישראל, מיום 27.9.12.**

עמדתי על כך במסגרת **תת"ע 6438-07-12 מדינת ישראל נ' ריימונד ארז, מיום 15.10.13**, ראו והשוו בדבר הצורך לשמור על פרטיותם של נהגים אחרים - **תת"ע 2064-05-13 גד בר אלי נ' מדינת ישראל, מיום 12.9.13.**

עם זאת, בשונה מהפסיקה לעיל, הניח הסנגור תשתית מה באשר לנגיעה לאישום, בהתאם להצהרתו כי יעיד בפרשתו את הנאשם, נבדק נוסף ונוסע - ראו והשוו **תת"ע 4572-10-13 מדינת ישראל נ' חגאג, מיום 19.2.14.**

סוף דבר, לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, בשים לב להצהרת הסנגור בדבר העדת עדים מטעמו, **בשים לב שחלק מהפלטים חסר**, ולאחר שעיינתי במה שקיים ובמיוחד **בפלט 7246** - אני קובע כי במקרה **ספציפי זה** חלק מהפלטים מהווים תוצר המצוי **בתוך** שבין סעיף 74 לחסד"פ לבין סעיף 108 לחסד"פ, וככזה אני נעתר חלקית לבקשת ההגנה ומאפשר לה לעיין ולהעתיק **חלק** מהפלטים: 7244-7250.

הפלטים האמורים (7244-7250) יועמדו לרשות ההגנה לעיין והעתקה, בתוך 7 ימים מהיום, בכפוף לסעיף 75 לחסד"פ, כשפרטי הנבדקים יושחרו ותישמר פרטיותם המלאה וצנעת הפרט.

סוף דבר, הבקשה מתקבלת חלקית, כמפורט לעיל.

זכות ערר כדין

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ו, 28 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.